

לייהודים הייתה אורה

תחרות UBODA זורה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לך את השירה הזאת ולמدة את בני ישראל שימה בפיים
למען תליה לישירה הזאת לעד בבני ישראל. כי אנחנו אל האדמה אשר
נשבעת לאבינו זבת חלב וקבר וכל ישבע וצון ובנה אל אלהים אחרים
ונבדום ונאצוי וופר את ברכתי. והיה כי תמצאן אותו עות רבות וארות
ועתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפי נורו כי ידעתי את צרו
אשר הוא עשה הימים בטרם אבינו אל הארץ אשר נשבעתי.

זהו הנסיו העקרוני המuido לדור האחרון לפני בית המקדש: **הו י"הדים!** השמרנו
לכם מעובדה זורה, אל תפנו אל אליהם אחרים: אל תעבדם, ועל תפנו את בריתיכי
ובשכר זאת אבאים אל "הארץ" אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי השתדרות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדרות והעAMILות, תגדל ההשגה הבאה ממנה.
וכמו שכתב המשליט ישרים (פרק א) זל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצור
ותאותיו, ונתרך מק המרכיבים אותם מהטוב, ונשתדר לדבק בו, כן ישיגו ווישמה
בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את
המשמעות של ימי הפורים, את ה"אורה ושםחה ושותן וקר", עליו לשים אל
לבו את עבדותם של ישראל בימי החם, שבו בתשובה בכלב שלם ורוח נשברה,
עד שנייה י"הדים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעובדה זורה
ולאורתות הגויים. ועי' עבדה זו דיקיא, שברו אבוי היהודים לשוט בינם ונחפו
הוא אשר ישלו היהודים מהם בשניהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל
זרעם ועל כל הנלויים עליהם", ל"יום משחתה ושםחה", יום של אהבת הש"ת וקבלה
התורה. ועי' כתיב **"וַיְהִי מֵמִינֵּינוֹת הָאֱלֹהִים נָזְרִים וְנָשִׁים בְּכָל דָּוֶדֶר, מְשֻׁפְחָה וּמְשֻׁפְחָה, מְדִינָה וּמְדִינָה, וְעִיר וּעִיר, וְפָרוּתִים קָאָהָה, לֹא עֲבָרוּ מִתּוֹן הַיְהּוּדִים, וְזָרָם, לֹא סְרוּ מִזְעִים."**.

אתה ככל נכון לא רק **"בימים הימים"**, אלא גם **"בזמן הזה"**. כפי השיעור שיתרכז
האדם מן הגויים הטמאים ויבדל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה
לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שיאפשר לנו
לשוע. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת עניין כ"ו]
ישיגו ווישמח בו" בימי אלה, כשוארה של הגולה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם **"יהודי"**
יכונה, כמו שאמר הכתוב **"שמחה ושון ליהודים"**, ליהודים דיקיא. **"יהודי"** הוא
הכופר בעבודה זורה (כדייאתא במגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים,
והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה **"דת יהודית"**. לאיש
זהה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שננותו של המן – שנהת הדת

"וַיַּגְדֵּל הַמּוֹלֵד לְרֹאשׁ הַיּוֹם וְרֹאשׁ דָּבָרִים בְּיַדְרָכֵי בַּיּוֹם אֲשֶׁר הוּא יְהּוּדִי"
(אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שננתה המן למרಡכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרಡכי לא
השתחווה לו. אלא שנהה מיוחדת עליו בלבו, בכלל זה שמרදכי היה **"יהודי"**.
ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו זל, כי הגיד להם אשר הוא יהודי –
ולפיכך היהינה שננתה עליו הרבה מאד, כי אין **שנהת הדת**, עכ"ל. ככלומר, שנהה
פושטה של כבוד וכונאה, אינה כלום ביחס לשנהת הדת. שנהת המן למרಡכי היהינה
בגשל שהוא יהודי, והוא היה יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחווות
לעובדת זורה. ונהנת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ז): **"וַיַּגְדֵּל בְּעִזָּיו וְגַם קַיְמִידֵל עַם מִרְדָּקָבִי"**,
ופי הגר"א זל, כי אמרו לו שאינו כורע **מחמת שהוא יהודי**, עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היהינה לעקור את הדת, וכמו
שכתב הגר"אעה פ (פסוק ז) **"וַיַּגְדֵּל הַמּוֹלֵד לְעֹרוֹת הַדָּת"**. ובכן, מכיוון
שכל עיקר שננתו של המן למרಡכי – ולעמו – היהינה על עסק דת, אר בטהי הדבר,
שאת חיצי השיטה של פנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר **"דת יהודית"**.

על מי גור המן? כתיב: **"וַיַּגְדֵּל הַמּוֹלֵד לְמִשְׁמִיד אֶת בְּלַהֲיוֹדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**
אֲחַשְׁרוֹת עַם מִרְדָּקָבִי". וממי הם אלה הנקרים **"עם מרדים"**? אומרים חוץ (מגילה
יא, ב): **"אמֶר רָבָא, בְּתִיחַלָּה בְּמַרְדָּכִי לְבָדָג, וְלְבָסֹף בְּעַם מַרְדָּכִי – וְמַנוּ וּבָנָן –**
ולְבָסֹף בְּכָל הַיְהּוּדִים".²

"עַם מַרְדָּכִי" מאן נינהו? רבנן: הם מהה אשר עוררו את שננתו של אותו רושע
באופן כה נורא. וכלvr מהה? כי רבנן המה **"היהודים"**, והוא היה יש לו תורה, יהודי
יש לו דת, המונעוטו מלהשתחווות להם. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבירו.

עובדתנו בעיקבתא דמשיחא – להיות יהודים – הkoprim בעבודה זורה

מי הוא **"יהודי"** אמיינתי? דיסקון זל, שאמר על הצרות הרבות שהיהו באחריות
משווה ממשיה דמוהר"ל דיסקון זל, שאמור על הצרות הרבות שהיהו באחריות
הימים, מי שהוא **'ערליךער איד' ניגל'**. בשאלתו, "ומי הוא **'ערליךער איד'**?"
עונה: **"מי שהוא מובדיל מהגויים"**. ללמדך שכח היא המדינה: מי שմובדיל מהגויים,
הוא הוא **"יהודי"** הדבוק בדת האמת, בחים האמתיים, ובוגים לא יתרחוב.
והנה, קיבלה בידינו מהגר"ח מולאוזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה
והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאל
וששי, ופסוקי כל סדרה מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה
עליה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה
כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

אהרון הינו עמן

ראש מכהן, מקום תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוף מן העולם" וכ"ש. הרי שיעיר מטרת
המן היה להטל אוטם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, **"וַיַּהְכֵל הַיְהּוּדִים עַם מַרְדָּכִי דָּהֲיוֹנוּ**, שבשבילך לא כרע מרדים, עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת **"הארץ"**, הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדשוה ורום המעליה, ולא כמו קודם לכן, חלק משישראל נמצא על אדמותם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.